

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **D. S.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 29.4.2014 č. j. MSK 60287/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 7.7.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29.4.2014, č. j. MSK 60287/2014 včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/011660/14/DSČ/Van ze dne 10.1.2014 o přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce v žalobě uvedl, že správní orgán I. stupně zamezil jeho zmocněnci účastnit se ústního jednání, seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a klást otázky svědkům. Poukazoval na to, že jeho zmocněnec zaslal správnímu orgánu I. stupně omluvu z ústního jednání nařízeného na 30.10.2013, k níž připojil plnou moc. Dále správní orgán nařídil pokračování ústního jednání za účelem provedení dalších důkazů na 13.12.2013. Z tohoto jednání se zmocněnec žalobce omluvil ze zdravotních důvodů. Doklady k této omluvě včetně podepsané plné moci zaslal správnímu orgánu datovou zprávou dne 6.12.2013. Omluva byla učiněna včas a správně. Správní orgán však

považoval zasláním plnou moc za imperfektní a usnesením vyzval žalobce a jeho zmocněnce k doplnění, respektive k zaslání jejího originálu. Nijak se nezabýval omluvou zmocněnce a provedl ústní jednání a vyslechl svědky. Dne 7.1.2014 byl správnímu orgánu doručen originál plné moci a 10.1.2014 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí. Žalobce připustil, že o několik dnů nedodržel lhůtu, kterou mu správní orgán stanovil k zaslání originálu plné moci, avšak dle jeho názoru je nutné zdůraznit, že tato lhůta má především pořádkový charakter a jejím účelem je přimět účastníky řízení k součinnosti dříve, než správní orgány vydají rozhodnutí. V projednávané věci však správní orgán bezdůvodně ignoroval součinnost účastníka řízení, byť mezi doručením originálu plné moci a vydáním rozhodnutí uplynuly celé čtyři pracovní dny. Správní orgán svým postupem zamezil žalobci seznámit se s nejdůležitějším důkazem celého řízení. Předvolal-li svědky na druhé ústní jednání, je zcela zjevné, že svědeckou výpověď považoval za důkaz, bez kterého nelze vydat rozhodnutí. Žalobci bylo postupem správního orgánu zamezeno v možnosti klást těmto svědkům otázky a prokázat, že během měření rychlosti postupovali nezákonně. Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně měl reagovat již na první podání žalobce, které učinil jeho zástupce, a pokud považoval předloženou plnou moc za vadnou, měl jeho zástupce vyzvat k odstranění vady plné moci již tehdy.

Žalobce dále uvedl, že z fotografie, která byla užita jako důkaz při prokazování překročení nejvyšší povolené rychlosti, je na první pohled patrné, že tato byla pořízena v rozporu s návodem k obsluze měřícího zařízení. Nad to z ní nelze jednoznačně dovodit, že bylo změřeno právě vozidlo žalobce. Z uvedeného plyne, že nelze mít za spolehlivě prokázané, že žalobce řídil v době měření vozidlo rychlostí 91 km/h. Žalobce dále citoval z návodu k obsluze a uvedl, že vzhledem k tomu, že zaměřovací kříž se nachází před vozidlem a fotografie je pořízena s časovým odstupem po provedení měření, lze dovodit, že muselo být měřeno jiné vozidlo, které jelo před vozidlem žalobce. Žalobce považuje za absurdní, aby před správním orgánem, v procesním postavení obviněného, musel argumentovat technickou nesprávností provedeného měření. Naopak správní orgány by měly vyvinout vlastní iniciativu v rámci dokazování, za účelem zjištění, zda důkazní prostředky skutečně nade vší pochybnost hovoří pro závěry, které z nich na první pohled mohou vyplývat. Žalobce dále citoval § 79a silničního zákona a namítal, že ve spisové dokumentaci nemá oporu, že by měření rychlosti vykonávala obecní policie na místě určeném policií. Vzhledem k tomu se žalobce domnívá, že měření provedl strážník obecní policie na místě, které nebylo určeno policií. Měření tedy bylo provedeno v rozporu se zákonem a důkazní prostředek takto pořízený nemůže být užit jako důkaz.

Žalobce dále uvedl, že v době údajného spáchání přestupku byla na Rychvaldské ulici zvýšena nejvyšší povolená rychlost na 70 km/h. Správní orgán však záměrně nebo z nedbalosti opomenul při dokazování prokázat skutečnost, že v místě údajného přestupku byla obecnou úpravou nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. V závěru žalobce uvedl, že ve prospěch svého tvrzení o umístění dopravní značky omezující nejvyšší povolenou rychlost na 70 km/h vypovídá fotografie, kterou přikládá k žalobě a ze které je patrné umístění dopravní značky B20a, nejvyšší povolená rychlost 70 km/h. Zde krajský soud poznamenává, že tato fotografie nebyla k žalobě přiložena a soudu nebyla doručena ani v průběhu tohoto řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání na 30.10.2013. Předvolání bylo žalobci doručeno 14.10.2013. V den ústního jednání učinil Ing. M. J. e-mailové podání bez uznávaného elektronického podpisu, ve kterém se označil za zmocněnce žalobce a kterým omlouval svou neúčast na ústním jednání. Přílohou e-mailu byla kopie formuláře plné moci, a ani tato kopie neobsahovala podpis žalobce jako zmocnitele. Toto podání nebylo v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu doplněno formou stanovenou pro podání. Nad to nebyl ani dodatečně prokázán důvod omluvy. Přesto bylo nařízeno nové ústní jednání. Žalobní námitka žalobce je tedy zcela bezpředmětná. Předložil-li Ing. M. J. formulář plné moci spolu s podáním, které nebylo doplněno v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu, pak se k takovému podání vůbec nepřihlíží. Není tedy důvodná námitka žalobce, že správní orgán jej měl vyzvat k prokázání zastoupení již po tomto podání ze dne 30.10.2014.

Správní orgán I. stupně dále předvolal žalobce k ústnímu jednání na 13.12.2013. Předvolání bylo žalobci doručeno 21.11.2013. 6.12.2013 učinil Ing. M. J. e-mailové podání s uznávaným elektronickým podpisem, ve kterém se opět označil zmocněncem žalobce a omlouval svou účast na ústním jednání. Přílohou e-mailu byla mimo jiné kopie plné moci, která však zastoupení neprokazuje. Nešlo o autorizovanou konverzi listiny. Správní orgán I. stupně proto vyzval tvrzeného zmocněnce, aby zastoupení prokázal předložením originálu plné moci. Originál plné moci byl správnímu orgánu doručen až dne 7.1.2014. Žalovaný zdůraznil, že zastoupení účastníka řízení je vůči správnímu orgánu účinné až od okamžiku, kdy je mu prokázáno. Jestliže současně s omluvou, odůvodněnou skutečnostmi spočívajícími výhradně na straně zmocněnce účastníka, nebylo správnímu orgánu prokázáno, že tvrzený zmocněnec účastníka řízení skutečně zastupuje, a nebylo to prokázáno ani v den ústního jednání, pak omluvu tvrzeného zmocněnce z tohoto ústního jednání je nutno považovat za nedůvodnou. Žalovaný v tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 63/2010-79, z něhož také citoval. Jestliže zastoupení bylo prokázáno až dne 7.1.2014, tedy až tři týdny po ústním jednání, má žalovaný za to, že to nemění nic na tom, že omluvu z ústního jednání nelze považovat za důvodnou, neboť v době, kdy byla učiněna, respektive kdy se konalo ústní jednání, zastoupení prokázáno nebylo.

Námítka směřující k měření rychlosti žalovaný považuje za irelevantní. Skutečnost, že měření bylo provedeno řádně, byla kromě snímku z rychloměru prokázána jednak ověřovacím listem, který potvrzuje, že rychloměr má požadované metrologické vlastnosti, byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních motorových vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti, jednak osvědčením strážníka, které potvrzuje, že byl proškolen a oprávněn k ovládání rychloměru. Samotný snímek z rychloměru zřetelně zachycuje předmětné vozidlo, obsahuje všechny relevantní údaje a ničím nevzbuzuje pochybnosti o správnosti měření. Způsob měření rychlosti je přitom v maximální míře automatizovaný, veškeré údaje rychloměr vyhodnocuje automaticky sám. V případě, že by technické parametry situace neodpovídaly požadavkům na měření kladeným, rychlost vozidla by vůbec nebyla změřena a snímek vozidla by nebyl pořízen. Vzhledem k tomu, že záznam z rychloměru existuje ve velmi dobré kvalitě, jeví se zcela

standardní, žádné ze zaznamenaných údajů si neodporují a měřené vozidlo je zachyceno zcela narušeně a v celém objemu, nevidí žalovaný důvod pochybovat o závěru, že měření proběhlo řádně a získaný výsledek je správný. Záměrný kříž míří přesně na vozidlo žalobce, přičemž výhled na měřený objekt není ničím zakryt. Žalovaný dále uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu správního řízení nezpochybnil správnost měření žádnými konkrétními skutečnostmi, nebylo nutné provádět další dokazování k vyvrácení takových námitek. Podle § 3 správního řádu správní orgán zjišťuje stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pouze v nezbytném rozsahu. Obvyklému stavu odpovídá, že je-li rychlost vozidla změřena rychloměrem, který je metrologicky ověřen, policistou, který je k měření rychlosti proškolen, a má-li snímek z rychloměru zcela standardní podobu, pak měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru. O této skutečnosti nevznikly v průběhu správního řízení důvodné pochybnosti a neuvedl je ani žalobce. V průběhu správního řízení nevznikla ani důvodná pochybnost o tom, že strážníci obecní policie měřili rychlost vozidel v místě určeném Policií ČR. Z žádného z provedených důkazů ani z jiných spisových podkladů nevyplývá ani sebemenší pochybnost o tom, že v místě měření byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h stanovená zákonem (§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu), přičemž žalobce tuto skutečnost nijak nezpochybnil ani na místě samém, ani v průběhu správního řízení. Jeho žalobní tvrzení je přitom zcela nekonkrétní a ničím nepodložené.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Žalobce se ve stanovené nevyjádřil, žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání výslovně souhlasil. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 7.7.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci k rukám jeho zmocněnce dne 6.5.2014.

Krajský soud ze správního spisu Magistrátu města Ostravy a správního spisu žalovaného zjistil následující skutečnosti:

Dne 23.8.2013 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 23.8.2013 žalobce jako řidič motorového vozidla značky Škoda Roomster, RZ X v 9.37 hod na ulici Rychvaldská u domu č. 4 v Ostravě překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 44 km/h, byla mu naměřena rychlost 94 km/h, po odečtení odchylky činila výsledná rychlost 91 km/h. Totožnost žalobce byla zjištěna z jeho občanského průkazu

a řidičského průkazu. Řidič tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. Žalobce se odmítl vyjádřit a oznámení odmítl podepsat. Oznámení sepsal strážník P. V. Součástí spisu je oznámení podezření ze spáchání přestupku – fotodokumentace vozidla s detailem registrační značky změřeného vozidla a údajů o místě, čase, rychlosti vozidla s označením výrobního čísla rychloměru TruCam TC001220, číslo snímku 4501, ověřovací list autorizovaného Českého metrologického institutu se sídlem v Brně č. 8012-0L-70265-12 ze dne 23.10.2012 s platností do 22.10.2013, osvědčení strážníka městské policie R. L., který prováděl měření, k obsluze měřícího zařízení, a výpis z evidenční karty řidiče.

Z oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na 30.10.2013 bylo zjištěno, že žalobci bylo doručeno do vlastních rukou dne 14.10.2013. Žalobci bylo sděleno, že je předvolán jako obviněný z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že dne 23.8.2013 v 9.37 hod v Ostrava-Michálkovicích na pozemní komunikaci ulice Rychvaldská u č. p. 4 ve směru jízdy na Rychvald, jako řidič osobního vozidla tovární značky Škoda Roomster, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci v místě, kde je zákonem obecně stanovena rychlost jízdy nejvýše 50 km/h, o 40 km/h a více. Silničním laserovým rychloměrem LTI 20/20 TruCam mu byla v uvedeném místě naměřena rychlost 94 km/h, po odečtu odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h, byla zjištěna minimální rychlost jízdy vozidla 91 km/h, čímž byla při řízení vozidla překročena nejvyšší dovolená rychlost jízdy minimálně o 41 km/h. Tímto jednáním měl porušit povinnost stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. V předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci dáno poučení dle § 59, § 37 odst. 4, § 33, § 36 odst. 3 správního řádu a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Před konáním ústního jednání dne 30.10.2013 v 13.33 hod Ing. M. J. odeslal správnímu orgánu I. stupně omluvu z ústního jednání. Jednalo se elektronické podání bez uznávaného elektronického podpisu, které téhož dne bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně. Jeho přílohou byla listina s označením plná moc, s označením žalobce jakožto zmocnitele a Ing. M. J. jakožto zmocněnce, přičemž listina neobsahovala podpis žalobce. Ze spisu vyplývá, že uvedené podání nebylo ve lhůtě 5 dnů potvrzeno. Krajský soud v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu činí závěr, že za této situace nebylo povinností správního orgánu I. stupně žalobce, respektive podatele uvedeného elektronického podání vyzývat k jeho doplnění v písemné podobě nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem, neboť povinnost takového podání doplnit je účastník správního řízení povinen učinit bez výzvy, jak plyne z ust. § 37 odst. 4 správního řádu. Pokud tak žalobce neučinil, respektive tvrzený zmocněnec, pak nebylo možno k takovému podání přihlídnout. Námitka žalobce, že správní orgán I. stupně jej měl vyzvat k předložení řádné plné moci již na základě uvedeného podání z 30.10.2013 je proto nedůvodná.

Ze správního spisu dále vyplývá, že ústní jednání dne 30.10.2013 proběhlo v nepřítomnosti žalobce (respektive jeho tvrzeného zmocněnce). Správní orgán v souladu s § 51 správního řádu a § 53 téhož zákona provedl důkaz listinami, z nichž vycházel, a to kromě jiného oznámením o přestupku, úředním záznamem strážníka L. a strážníka V., fotografií pořízenou radarem, ověřovacím listem, osvědčením strážníka L. k obsluze měřícího zařízení a výpisem z evidenční karty řidiče. Správní orgán I. stupně z důvodu dalšího dokazování ústní jednání ve 14.15 hod přerušil a rozhodl o tom, že

v ústním jednání bude dále pokračováno, o čemž bude obviněný písemně vyrozuměn. Další ústní jednání Magistrát města Ostravy nařídil na 13.12.2013. Shodně jako v předchozím předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci sděleno, že je předvolán jako obviněný z předmětného přestupku a byla mu dána kromě jiného i poučení podle § 59, § 37 odst. 4, § 33, § 36 odst. 3 správního řádu a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno do vlastních rukou 21.11.2013. K ústnímu jednání byli dále jako svědci předvoláni strážníci městské policie R. L. a P. V. 6.12.2013 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno elektronické podání opatřené uznávaným elektronickým podpisem, jehož obsahem byla omluva Ing. M. J. z ústního jednání nařízeného na 13.12.2013. Přílohami byla pouze neověřená kopie plné moci (scan plné moci) ze dne 23.10.2012 jako průkaz o zastoupení žalobce Ing. M. J. a dále nascanované rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti Ing. J. a průkazka o zdravotní péči. Správní orgán I. stupně následně 10.12.2013 usnesením vyzval jak žalobce, tak Ing. M. J., aby ve lhůtě 5 pracovních dnů od doručení tohoto usnesení předložením originálu plné moci prokázali zastoupení žalobce zmocněncem Ing. M. J. V usnesení je uvedeno, že správnímu orgánu byla doručena plná moc pouze v neověřené kopii (nascanovaná do digitální podoby) s tím, že z hlediska naplnění požadavků stran formálních náležitostí plné moci v listinné podobě, se vždy požaduje vlastnoručně podepsaný originál plné moci, tedy nepostačuje kopie. Správní orgán dále uvedl, že prosté nascanování originálu plné moci, tedy převedení z listinné podoby scanováním do digitální, rovněž nesplňuje náležitosti plné moci vyžadované správním orgánem, protože chybí doložitelnost autenticity vůle zmocnitele. Usnesení obsahuje i poučení o tom, že nebude-li zmocnění k zastoupení spolehlivě prokázáno ve stanovené lhůtě, správní orgán bude mít za to, že zmocněnec není oprávněn vystupovat jménem zmocnitele. Usnesení bylo doručeno žalobci do vlastních rukou 13.12.2013 a Ing. M. J. 20.12.2013.

Z protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 13.12.2013 vyplývá, že se žalobce ani jeho tvrzený zmocněnec nedostavili. Správní orgán věc projednal v nepřítomnosti žalobce. Vyslechl svědky strážníky Městské policie Ostrava R. L. a P. V.. Svědek L. uvedl, že 23.8.2013 dopoledne prováděl měření rychlosti s kolegou Vlčkem na ulici Rychvaldská ve směru na Rychvald. On sám obsluhoval radar TruCam, radar byl plně funkční a neprojevila se žádná závada. K jeho ovládání byl proškolen. Vždy se měří, když je dobrá viditelnost a také způsobem, aby nešlo vozidla zaměnit. Např. neměří rychlost, když se vozidla předjíždějí, aby nevznikla pochybnost o tom, které vozidlo bylo zaměřeno. V úseku, ve kterém byla rychlost měřena, je obecná úprava rychlosti do 50 km/h. Přestupek s žalobcem řešil jeho kolega strážník V. Svědek P. V. uvedl, že 23.8.2013 s kolegou L. prováděli měření rychlosti. Kolega L. konkrétně prováděl měření a on zastavoval vozidla a přestupek řešil s konkrétním řidičem. Měření bylo prováděno v obci, kde je obecně stanovena rychlost 50 km/h. Radar byl umístěn na ulici Rychvaldské ve směru na Rychvald od Ostravy. K záměně vozidla žalobce nemohlo dojít. Bylo to jediné vozidlo, které v daném okamžiku bylo zaměřeno, jedná se o přehledný, rovný úsek a svědek měl po celou dobu vozidlo pod vizuálním dohledem. Žalobce se k přestupku odmítl vyjádřit. Správní orgán I. stupně dále provedl důkaz listinami, z nichž vycházel, kromě jiného oznámením přestupku, úředním záznamem strážníků L. a V., fotografií pořízenou radarem, osvědčením a ověřovacím listem, výpisem z evidenční karty řidiče. Ze správního spisu vyplývá, že originál plné moci ze dne 23.10.2013, jíž žalobce zmocnil Ing. M. J. k zastupování v předmětném správním řízení byla správnímu orgánu I. stupně doručena až 7.1.2014. Odeslána byla poštou

6.1.2014. Dne 10.1.2014 pak Magistrát města Ostravy vydal rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným předmětným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích.

Krajský soud nesouhlasí s žalobní námitkou žalobce, že správní orgán I. stupně pochybil, když věc projednal u ústního jednání dne 13.12.2013 v jeho nepřítomnosti a také v nepřítomnosti jeho zástupce. Krajský soud zastává názor, že k datu 13.12.2013 zastoupení žalobce zmocněncem Ing. M. J. prokázáno nebylo. Z ust. § 33 odst. 1 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že účastník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. Kopie předmětné listiny s označením plná moc s datem 23.10.2013, která byla přílohou elektronického podání doručeného správnímu orgánu I. stupně 6.12.2013 není originálem listiny či její ověřenou kopií, ani dokumentem vzniklým provedením konverze ve smyslu § 22 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů. Plná moc, na základě které se advokát či obecný zmocněnec zavazují zastupovat účastníka správního řízení, může být uzavřena jak ústně, tak písemně. Udělení plné moci je však třeba správnímu orgánu prokázat, což se děje listinou obsahující prohlášení účastníka správního řízení, jímž pověřuje zmocněnce svým zastoupením. Lze ji nahradit i prohlášením učiněným ústně do protokolu. Plná moc je tedy listinou ověřující uzavření dohody o plné moci. Byla-li písemná plná moc ze dne 23.10.2013, odeslaná k poštovní přepravě 6.1.2014, doručena správnímu orgánu I. stupně až 7.1.2014, čili po marném uplynutí lhůty stanovené správním orgánem I. stupně v usnesení ze dne 10.12.2013, které bylo žalobci doručeno do vlastních rukou 13.12.2013 a Ing. M. J. 20.12.2013, je nutno dospět k závěru, že až dnem 7.1.2014 bylo správnímu orgánu I. stupně prokázáno zastoupení žalobce Ing. M. J., z čehož plyne také závěr o tom, že omluva Ing. M. J. z ústního jednání 13.12.2013 byla nedůvodná. Žalobce sám svou neúčast neomluvil a k ústnímu jednání, k němuž byl řádně předvolán, se nedostavil. Za této situace byla věc projednána v nepřítomnosti žalobce v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

Nedůvodná je i námitka žalobce, že mu správní orgán I. stupně neumožnil vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Ze spisu naopak vyplývá, že správní orgán I. stupně v souladu s ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu umožnil žalobci seznámit se s podklady pro rozhodnutí. V předvolání k jednání bylo žalobci dáno na srozuměnou, že své právo může využít nejpozději při ústním jednání s tím, že v opačném případě bude správní orgán vycházet z toho, že svého práva dle § 36 odst. 3 správního řádu využít nechce a bude vydáno rozhodnutí. Jestliže se žalobce k ústnímu jednání nedostavil, pak se svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí sám vzdal. Krajský soud nespatřuje v postupu správního orgánu I. stupně vadu, v jejímž důsledku by byl žalobce zkrácen na svém právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Ostatně s nimi se mohl žalobce seznámit i v průběhu řízení o odvolání, a to nahlédnutím do spisu, čehož přes poučení obsaženém ve sdělení Magistrátu města Ostravy ze dne 12.2.2014 před rozhodnutím o odvolání nevyužil.

Prisvědčit nelze ani námitkám žalobce ohledně vadného postupu při zjišťování skutkové podstaty s tím, že nebylo změřeno vozidlo žalobce, námitce o korektnosti

měření s tím, že nebyl dodržen návod k obsluze, ani námitce, že v místě měření byla nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h. Správní orgány vyšly jednak z fotodokumentace, opatřené údaji o rychlosti vozidla, která byla předložena ve formě listinného důkazu a současně byli vyslechnuti jako svědci strážníci městské policie, kromě jiného i strážník L. proškolený a oprávněný k ovládání rychloměru. Požadované metrologické vlastnosti rychloměru byly prokázány ověřovacím listem. Snímky pořízené silničním radarovým rychloměrem obsahují zcela zřetelnou fotografii přední části motorového vozidla a fotografii detailu registrační značky předmětného automobilu řízeného žalobcem. Tatáž listina obsahuje údaje o měřeném vozidle, registrační značku, druh vozidla, stejně tak údaje o použitém měřicím zařízení. S listinnými důkazy korespondují i výpovědi svědků – strážníků městské policie. Správní orgány posoudily oznámení přestupku včetně snímků pořízených silničním radarovým rychloměrem a svědecké výpovědi městských strážníků v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu, tj. v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. V přezkoumávané věci podklady pro rozhodnutí tvořily ucelený důkazní rámec a za této situace bylo možno spolehlivě dovodit odpovědnost žalobce za přestupkové jednání. V rovině ničím nepodloženého tvrzení je námitka žalobce, že v místě měření byla nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h. Z žádného z provedených důkazů toto nevyplyvá.

Dle názoru krajského soudu žalobce se daného přestupku dopustil, naplnil i jeho materiální stránku, přičemž v postupu žalovaného, respektive správního orgánu I. stupně neshledal porušení práva žalobce na spravedlivý proces. Správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostály, řádně se vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce, rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci právního deliktu, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty a výši stanovené sankce.

Na základě výše uvedeného soudu neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro

výkon advokacie.

V Ostravě dne 13.4.2015

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**